

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **M. F.**, zast. Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 7. 2014, č. j. 2766/DS/2014, JID: 97340/2014/KUUK/Bal a ze dne 9. 7. 2014, č. j. 2766/DS/2014, JID: 98351/2014/KUUK/Bal, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 3. 2017, č. j. 42 A 14/2014 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2014, č. j. 2766/DS/2014, JID: 98351/2014/KUUK/Bal (výrok I.). Výrokem II. byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2014, č. j. 2766/DS/2014, JID: 97340/2014/KUUK/Bal (dále jen „rozhodnutí ze dne 7. 7. 2014“) a bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

[2] První žalobou se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2014, č. j. 2766/DS/2014, JID: 98351/2014/KUUK/Bal (dále jen „rozhodnutí ze dne 9. 7. 2014“), jímž bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Teplice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 1. 2014, č. j. MgMT-SČ

046494/PŘ/1813/2013/Pd, č.j. dokumentu MgMT/002145/2014 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit dne 4. 4. 2013 v 17:01 hodin v Košťanech, ul. Zátiší, kdy mu jako řidiči osobního motorového vozidla tov. zn. Land Rover, RZ: x, byla Městskou policií Košťany po odečtení odchylky měřícího zařízení naměřena rychlost 94 km/hod. v obci, kde je zákonem povolená nejvyšší rychlost jízdy 50 km/hod. Uvedeným jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, za což mu byla dle § 125c odst. 4 písm. d) ve spojení s § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Druhou žalobou se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 31. 3. 2014, č. j. MgMT-SČ 046494/PŘ/1813/2013/Pd, č. j. dokumentu MgMT/038187/2014 (dále jen „rozhodnutí ze dne 31. 3. 2014“), kterým mu nebylo prominuto zmeškání lhůty pro podání odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

[4] Usnesením ze dne 15. 9. 2014, č. j. 42 A 14/2014 – 20, krajský soud obě žaloby dle § 39 odst. 1 s. ř. s. spojil ke společnému projednání, neboť spolu skutkově souvisely.

[5] Rozhodnutí ze dne 31. 3. 2014 (potažmo rozhodnutí ze dne 7. 7. 2014), jímž bylo rozhodnuto o nevyhovění žádosti stěžovatele o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, představuje rozhodnutí předběžné povahy, které je vyloučeno ze soudního přezkumu dle § 70 písm. b) s. ř. s. Vzhledem k tomu krajský soud výrokem II. odmítl žalobu pro její nepřípustnost dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. Obecně totiž platí, že námitky proti postupu správního orgánu v rámci jím vedeného řízení mohou být uplatňovány toliko při přezkumu konečného rozhodnutí ve věci samé.

[6] V této souvislosti odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 – 47, publ. pod č. 1881/2009 Sb. NSS. Vzhledem ke skutečnosti, že by stěžovatel po odmítnutí žaloby proti rozhodnutí ze dne 7. 7. 2014 nemohl již následně uplatnit své námitky v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí ve věci samé z důvodu uplynutí zákonem stanovených lhůt, krajský soud po spojení obou žalob v zájmu maximální ochrany jeho práv při vypořádání se s námitkami proti rozhodnutí ve věci samé přihlédl i k námitkám uplatněným v odmítané žalobě.

[7] Rozhodnutí o přestupku bylo doručováno stěžovateli na dvě adresy. Zatímco na první adrese byla jeho osoba neznámá, a proto mu zásilku nebylo možné vhodit do schránky, na adrese jeho trvalého bydliště mu byla poštovním doručovatelem dne 3. 2. 2014 zanechána výzva k vyzvednutí písemnosti ve lhůtě 10 dnů na provozovně pošty. Tato lhůta marně uplynula dne 13. 2. 2014, neboť stěžovatel si zásilku v jejím průběhu nevyzvedl, čímž dle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), nastala fikce doručení. Dle § 23 odst. 4 správního řádu provozovateli poštovních služeb obecně svědčí povinnost vložit fikcí doručenou písemnost do schránky adresáta, avšak správní orgán I. stupně tuto možnost vyloučil. Tato skutečnost však nemá na závěr o doručení vliv, neboť jak již uvedl rozšířený

senát v rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 – 41, stanovená povinnost provozovatele poštovních služeb má za účel toliko určité zvýšení komfortu účastníků, není však podmínkou nabytí účinků fikce. Rozhodnutí o přestupku bylo stěžovateli řádně doručeno dne 13. 2. 2014 a ode dne následujícího mu započala běžet lhůta k podání odvolání, jež uplynula dne 28. 2. 2014. Odvolání bylo podáno až dne 21. 3. 2014.

[8] Pokud stěžovatel namítal, že rozhodnutí o přestupku mu bylo doručeno až dne 13. 3. 2014, nebyl tento názor správný. Dle § 19 odst. 1 správního řádu sice správní orgán může k doručování písemností využít policejní orgán, v daném případě však bylo rozhodnutí o přestupku zasláno poštou a doručeno fikcí dne 13. 2. 2014. K následnému využití služeb obecní policie k jeho faktickému doručení přistoupil správní orgán I. stupně toliko nad rámec svých povinností (byť nepochybně ve prospěch práv účastníka řízení), s fyzickým předáním písemnosti do vlastních rukou stěžovatele již nebylo možné spojovat žádné právní následky. Ze správního spisu neplyne, že by měl správní orgán I. stupně buď ze své vůle či na základě žádosti stěžovatele doručovat výhradně s pomocí obecní policie. Naopak k tomuto postupu přistupoval až tehdy, nebylo-li možné jednotlivé písemnosti doručit jmenovanému poštou. Správní orgán v maximální možné míře dbal procesních práv stěžovatele, jenž však přesto zůstal po většinu správního řízení nečinný a omezil se maximálně na zasílání omluv z jednotlivých úkonů pro svou dočasnou pracovní neschopnost.

[9] Krajský soud se dále zabýval posouzením zákonnosti závěrů správních orgánů týkajících se žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, které byly uplatněny v žalobě proti rozhodnutí ze dne 7. 7. 2014.

[10] Stěžovatel žádost uplatnil dne 21. 3. 2014 a zdůvodnil ji svou nepřítomností v době doručování rozhodnutí o přestupku, neboť se od 1. 2. 2014 do 5. 3. 2014 nacházel na služební cestě v zahraničí. Tuto skutečnost ve správním řízení dostatečně neprokázal. Správnímu orgánu I. stupně předložil listinu *„Žádost o vyslání zaměstnance na zahraniční pracovní cestu“*. Tato písemnost byla průkazem, že stěžovateli byla služební cesta schválena, nikoliv ale, zda na ní skutečně odjel či zda fakticky trvala po uvedenou dobu. Stěžovateli nic nebránilo doložit k žádosti další listiny, zejm. doklady z ubytovacích zařízení v Itálii, účtenky ze zahraničních benzínových čerpacích stanic či restaurací, jízdenky hromadné dopravy aj. Stejně tak ani neprokázal, např. pracovní smlouvou, dohodou o provedení práce nebo o pracovní činnosti, že TANESEE s.r.o. byla v rozhodné době jeho zaměstnavatelem. Krajský soud se plně ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. Správní orgány jsou sice dle § 3 správního řádu povinny zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, dobrodiní prominutí zmeškání lhůty je však mimořádným procesním institutem s účinky zasáhnout i do pravomocných rozhodnutí, a jako takový předpokládá aktivitu i odpovědnost za prokázání tvrzených skutečností na straně žadatele. Nebylo pochybením správních orgánů, jestliže stěžovatele již dále nevyzývaly, aby svá tvrzení doplnil.

[11] I bez ohledu na rozsah prokázaných tvrzení správní orgán I. stupně učinil další, pro posouzení žádosti o prominutí zmeškání lhůty ještě významnější závěr o opožděnosti jejího podání. Navrácení v předešlý stav lze totiž dle § 41 odst. 2 správního řádu učinit toliko ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit.

Stěžovatel počátek této lhůty zcela nelogicky spojoval s okamžikem, kdy mu bylo dne 13. 3. 2014 Městskou policií Košťany fakticky předáno rozhodnutí o přestupku. Otázku „pominutí překážky“ však s uvedenou skutečností slučovat nelze, a to mimo jiné proto, že jak již krajský soud dovodil u předchozí námitky, že k doručení tohoto rozhodnutí došlo dne 13. 2. 2014. Především ale v případě, kdy by stěžovatel skutečně prokázal svou účast na služební cestě, byl by pro počátek lhůty k podání žádosti o prominutí lhůty rozhodující den, kdy se měl z této cesty vrátit, tj. 5. 3. 2014, neboť právě tvrzená nepřítomnost byla onou překážkou, jež mu měla bránit v podání odvolání. Nejpozději dne 20. 3. 2014 byl pak povinen podat žádost o prominutí zmeškání lhůty, jestliže tak však neučinil, nemohl o ní správní orgán I. stupně v zásadě meritorně rozhodnout, neboť k jejímu uplatnění došlo opožděně dne 21. 3. 2014.

[12] Krajský soud následně učinil krátkou odbočku. Stěžovatel namítal, že v rozhodnutí ze dne 31. 3. 2014 se správní orgán I. stupně zabýval (obdobně jako to ostatně učinil výše i krajský soud) nejen včasností žádosti, ale i posouzením uplatněných důvodů nepřítomnosti, z čehož není zřejmé, co tedy bylo důvodem jejího zamítnutí. V daném případě jsou obě otázky spojenými nádobami. Jistě lze konstatovat, že promeškání lhůty 15 dnů bylo pro zamítnutí žádosti naprosto zásadní, nicméně aby bylo možné uvedený závěr učinit, musel správní orgán nejprve vyhodnotit, kdy tato lhůta započala, resp. kdy pominula překážka bránící stěžovateli podat odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Byl proto povinen se alespoň částečně zabývat i posouzením důvodů žádosti, konkrétně zda stěžovatel svou nepřítomnost dostatečně doložil, neboť toliko z jeho tvrzení a předložených důkazů si správní orgán mohl učinit názor o počátku a konci lhůty. Rozhodnutí ze dne 31. 3. 2014 tak obsahuje zcela srozumitelný postup prvostupňového orgánu, jenž netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[13] Námitka, že podání stěžovatele mělo být správními orgány dle obsahu hodnoceno jako žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, nebyla důvodná. Stěžovatel v žádosti výslovně uvedl, že žádá toliko o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, tato skutečnost vyplývá i z dalších bodů žádosti. Pokud by skutečně žádal i prominutí zmeškání lhůty 15 dnů k podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty k uplatnění úkonu, musel by to navrhnout. Otázkou druhou pak je, zda by takováto žádost byla vůbec možná. Stěžovatel poukazoval na odbornou literaturu (Vedral, J. *Správní řád. Komentář.* Praha: BOVA POLYGON, 2006), jež uvedenou možnost teoreticky připouští, jiní autoři se však s takovýmto názorem neztotožňují (Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář.* Praha: C. H. Beck, 2015, s. 816). Obdobné úvahy jsou zcela bezpředmětné, neboť bylo jednoznačné, že žádost byla adresována toliko k prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí o přestupku.

[14] Krajský soud se zcela ztotožnil se závěry správních orgánů v rozhodnutích ze dne 31. 3. 2014 a 7. 7. 2014. Žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání úkonu byla opožděná. Pouze pro doplnění konstatoval, že stěžovatel po svém údajném návratu ze služební cesty dne 5. 3. 2014 musel nepochybně ve své domovní schránce nalézt výzvu k vyzvednutí zásilky. Byť vložení rozhodnutí o přestupku do schránky správní orgán I. stupně vyloučil, a s jeho obsahem se tak stěžovatel fakticky seznámil skutečně dne 13. 3. 2014, muselo mu být po přečtení výzvy zřejmé, že mu byla správním orgánem zasílána

určitá písemnost. Věděl, že je proti němu vedeno řízení o přestupku, mohl předpokládat, že tato písemnost se bude týkat této věci. Bylo na jeho odpovědnosti, aby se neprodleně informoval o tom, co mu bylo doručováno, a za tímto účelem podniknout další potřebné kroky – vč. případného podání včasné žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Neučinil-li tak, jde tato nečinnost k jeho vlastní újmě, jejíž nápravy se již nemůže domáhat v řízení před soudem.

[15] Stěžovatel uplatnil opožděně odvolání proti rozhodnutí o přestupku a žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Závěry správních orgánů tudíž byly správné. V důsledku opožděnosti podaného odvolání se krajský soud nezabýval dalšími žalobními námitkami, neboť po přezkoumání napadených rozhodnutí ztratily na významu. Citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2015, č. j. 5 As 67/2015 – 54. Pokud se žalovaný v rozhodnutí ze dne 9. 7. 2014 zabýval vyjma posouzení otázky včasnosti odvolání též jinými námitkami ve věci, činil tak sice nad rámec svých povinností, jeho postup však v žádném případě nelze označit jako pochybení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[16] Stěžovatel brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.

[17] Namítá, že krajský soud jeho argumenty neposoudil v souladu se zákonem a nezabýval se vůbec tvrzeními proti rozhodnutí o přestupku. Nesouhlasí s přístupem krajského soudu, že v důsledku opožděnosti podaného odvolání se již nemohl zabývat dalšími žalobními námitkami. Tento přístup je formalistický, a to zejm. ve vztahu k odmítnutí žaloby pro nepřípustnost, ale též nezákonný a právně vadný.

[18] Krajský soud převzal chybný závěr žalovaného o doručování rozhodnutí o přestupku. V hodnocení skutkových zjištění opomněl účelovost a nezákonnost postupu správních orgánů. A to za situace, kdy sám zjistil, že správní orgán I. stupně výslovně vyloučil vložit písemnost do domovní schránky stěžovatele.

[19] O existenci rozhodnutí o přestupku se dozvěděl dne 13. 3. 2014. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2014 stěžovatel zdůraznil, že faktické doručování ve správním řízení se dařilo realizovat ve spolupráci s Městskou policií Košťany. Z toho plyne, že si správní orgán byl vědom, že se stěžovateli nedaří doručovat, a proto k doručování využíval obecní policii. Telefonicky mu bylo správním orgánem I. stupně a obecní policií sděleno, že z důvodu, že se mu nedaří doručovat, mu budou doručovat pouze prostřednictvím obecní policie. Rozhodnutí o přestupku bylo však doručeno prostřednictvím České pošty. Stěžovatel si je vědom, že doručování je věcí správního orgánu, nicméně postup v nynější věci byl účelový, a to s cílem mu nedoručit řádně do vlastních rukou rozhodnutí o přestupku, ale docílit nabytí právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí fikcí. Žalovaný chtěl záměrně zmařit možnost podání odvolání. Uvedené dokresluje postup správního orgánu I. stupně, když k doručení pravomocného rozhodnutí využil obecní policii. Takový postup je v rozporu se zásadou dobré správy dle § 4 odst. 1 správního řádu. Správní orgán I. stupně jednal nezákonně a na tomto postupu nezměnil nic žalovaný ani krajský soud.

[20] Na rozdíl od krajského soudu má stěžovatel za to, že řádným způsobem doložil zahraniční pracovní cestu. Setrvává na své argumentaci, že pokud měl správní orgán za to, že nedoložil svou nepřítomnost dostatečně, měl buď to sám vyvinout aktivitu k tomu, aby ověřil tuto skutečnost nebo měl vyzvat stěžovatele, aby tak učinil. Správní orgány žádosti stěžovatele nevyhověly a žalovaný odvolání stěžovatele zamítl pro opožděnost. Tento nezákonný postup potvrdil i krajský soud, a to aniž by se hlouběji zabýval tvrzeními stěžovatele o účelovém postupu správních orgánů.

[21] Krajský soud nereflektoval tvrzení žalovaného, že pro posouzení dodržení zákonné lhůty pro podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu není podstatné, kdy se stěžovatel fakticky seznámil s rozhodnutím o přestupku. Z tohoto tvrzení plyne, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem. Zdůrazňuje, že se fakticky s rozhodnutím o přestupku seznámil až dne 13. 3. 2014.

[22] Správní orgány za situace, kdy žádosti nevyhověly pro opožděnost, měly tuto žádost posoudit dle § 37 odst. 1 správního řádu jako žádost o prominutí zmeškání podání žádosti o prominutí zmeškání odvolání proti rozhodnutí o přestupku, což podpořil citací z publikace Vedral, J. *Správní řád. Komentář.* Praha: BOVA POLYGON, 2006. Jedině tento postup by byl zákonný a v souladu se zásadami správního řízení. Krajský soud však uvedl, že se jiní autoři s takovým názorem neztotožňují a dodal, že takové úvahy jsou bezpředmětné, neboť je jednoznačné, že stěžovatel adresoval žádost toliko k prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. I přes názor krajského soudu má za to, že za situace, kdy nevěděl o existenci pravomocného rozhodnutí, je nutné lhůtu 15 dnů k podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu počítat ode dne 13. 3. 2014.

[23] Krajský soud se nevypořádal s žalobními námitkami směřujícími do rozhodnutí o přestupku, pouze uvedl, že se jimi nezabýval, jelikož v důsledku opožděnosti podaného odvolání ztratily po přezkoumání napadených rozhodnutí na významu. Tímto formalistickým přístupem je stěžovatel krácen na svých právech. Následně zopakoval žalobní argumentaci týkající se rozhodnutí o přestupku.

[24] Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[25] Žalovaný uvádí, že závěr krajského soudu, že se v důsledku opožděnosti podaného odvolání již nemohl zabývat dalšími žalobními námitkami, byl učiněn v souladu se zákonem. Ztotožňuje se též ze závěry soudu, dle kterých stěžovatel nedostatečně prokázal svou nepřítomnost. Obdobně se ztotožňuje se závěry ohledně počítání lhůty k podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu a vypořádání námitky, že uvedená žádost neměla být posuzována jako žádost o prominutí zmeškání podání žádosti o prominutí zmeškání odvolání.

[26] Tvrzení o účelovosti postupu správního orgánu je vymyšlenou konstrukcí stěžovatele. Ze správního spisu neplyne, že by správní orgán učinil závěr, že bude doručovat pouze prostřednictvím obecní policie.

[27] Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[28] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[29] Krajský soud nepostupoval formalisticky, nevypořádal-li žalobní námitky směřující proti rozhodnutí o přestupku. Jelikož odvolání stěžovatele bylo podáno opožděně, nebylo možné posuzovat námitky směřující proti rozhodnutí o přestupku.

[30] Rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro opožděnost není rozhodnutím, ve kterém by se správním orgán, potažmo ani soud, věcně zabýval odvolacími námitkami in meritum. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publ. pod č. 287/2004 Sb. NSS; usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, též rozsudky NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 – 112; ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 – 111; ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 – 135; ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 – 75). Krajský soud postupoval zcela v souladu s uvedenou judikaturou i právní úpravou. Ani Nejvyšší správní soud se proto nemůže zabývat kasačními námitkami směřujícími do samotného rozhodnutí o přestupku.

[31] Krajský soud nepřevzal chybný závěr žalovaného o doručování rozhodnutí o přestupku. Skutečnosti týkající se doručování rozhodnutí o přestupku zjistil krajský soud z předloženého správního spisu. Nejvyšší správní soud ověřil, že tato skutková zjištění jsou správná. Ze správního spisu plyne, že pouze na adrese trvalého bydliště stěžovatele byla dne 3. 2. 2014 zanechána výzva k vyzvednutí písemnosti (tj. rozhodnutí o přestupku) ve lhůtě 10 dnů, přičemž tato lhůta marně uplynula dne 13. 2. 2014, aniž by si stěžovatel písemnost převzal. Dnem 13. 2. 2014 tak nastala fikce doručení v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu.

[32] Z obsahu napadeného rozsudku krajského soudu je zřejmé, že neshledal účelovost a nezákonnost postupu správních orgánů. Správní orgán I. stupně postupoval při doručování rozhodnutí o přestupku v souladu s § 19 odst. 2 a § 20 odst. 1 správního řádu. Ze správního spisu neplyne, že by stěžovateli mělo být doručováno výhradně obecní policií, jak tvrdil v kasační stížnosti. Pouze v některých případech v řízení o přestupku správní orgán I. stupně využíval i součinnosti obecní policie pro doručování písemností stěžovateli, což již uvedl krajský soud. Z toho však nelze usuzovat, že mělo být doručováno pouze prostřednictvím obecní policie (viz § 19 odst. 1, 2 správního řádu).

Podstatné je to, že v nyní projednávané věci nastala fikce doručení rozhodnutí o přestupku, přičemž na její uplatnění dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta (viz rozsudek rozšířeného senátu sp. zn. 3 As 241/2014 – 41). Pozdější faktické převzetí rozhodnutí (v nyní projednávané věci faktické doručení již pravomocného rozhodnutí o přestupku prostřednictvím obecní policie) nemá na právní účinky doručení již žádný vliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 – 93). Tudíž jsou zcela nedůvodné námitky stěžovatele ohledně účelovosti a nezákonnosti postupu správních orgánů, protože ty postupovaly zcela zákonným způsobem při doručování rozhodnutí o přestupku, přičemž nedošlo k porušení zásady § 4 odst. 1 správního řádu.

[33] V postupu krajského soudu však shledal Nejvyšší správní soud vadu, ke které je povinen ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti. Odmítl-li krajský soud výrokem I. žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2014 pro nepřípustnost dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s., tj. bez jejího věcného projednání, nemohl již žádným způsobem přihlédnout k námitkám v této žalobě uplatněným. Krajský soud však žalobní námitky uplatněné v odmítnuté žalobě věcně přezkoumal. S ohledem na skutečnost, že žádné z těchto námitek nevedly ke zrušení napadeného rozhodnutí a výrok o odmítnutí žaloby je plně v souladu s dosavadní judikaturou (srov. rozsudek NSS sp. zn. 9 As 88/2007), neměla tato vada za následek nezákonnost napadeného rozsudku.

[34] Protože krajský soud nesprávně vypořádal i námitky, kterými se nemohl věcně zabývat, a proti těmto závěrům stěžovatel v kasační stížnosti brojí, vyjádří se Nejvyšší správní soud krátce a zejména nad rámec rozhodovacích důvodů i k těmto námitkám.

[35] Lhůta k podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu byla počítána správně. Pro její počátek byl rozhodný den návratu z tvrzené služební cesty. Sám stěžovatel odůvodnil svou žádost svou nepřítomností v době doručování rozhodnutí o přestupku služební cestou, jejíž konec připadl na 5. 3. 2014. Tvrzená služební cesta byla tudíž onou překážkou, která ve smyslu § 41 odst. 2 správního řádu bránila stěžovateli jím požadovaný úkon učinit a její konec e proto nutné považovat za skutečnost určující počátek běhu lhůty pro podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Tuto žádost měl stěžovatel podat nejpozději do 20. 3. 2014, ale jeho zástupce ji uplatnil o den později, tedy opožděně.

[36] Soud nesdílí ani přesvědčení stěžovatele, že řádně prokázal absolvování zahraniční pracovní cesty. V průběhu správního řízení stěžovatel předkládal dočasné pracovní neschopnosti, na nichž byla jako zaměstnavatel uvedena společnost Autocentrum FM s.r.o., avšak *„žádost o vyslání zaměstnance na zahraniční pracovní cestu“* doložil od společnosti TANESEE s.r.o. Nebylo prokázáno, že by posledně zmíněná společnost byla v rozhodné době jeho zaměstnavatelem, stěžovatel navíc ani dostatečně neprokázal, že ve dnech 1. 2. 2014 až 5. 3. 2014 tvrzenou pracovní cestu uskutečnil. Za takové situace nebylo povinností správního orgánu I. stupně vyzývat stěžovatele k tomu, aby svá tvrzení doplnil o další listiny. V případě požádání o prominutí zmeškání úkonu přechází na stěžovatele důkazní břemeno prokázat překážku, která mu bránila úkon učinit (srov. přiměřeně závěry rozsudku ze dne 11. 1. 2012, č. j. 2 As 35/2011 – 54).

[37] Žádost stěžovatele nemohla být vzhledem k jejímu jednoznačnému obsahu posouzena jako žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání-.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[39] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[40] Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu